

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΗΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθῆναις, 15 Ἰανουαρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 7

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET,
διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ
τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλον].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶχε δίκιο ὁ γιατρός Ριβάλ ὅταν ἔ-
λεγε: «Οἱ κοινωνικὲς διαφορὲς κάνουν
τοὺς μεγάλους χωρισμούς»...

Ἀκόμα μιὰ θλίψη γιὰ τὸν Τζάκ ἡ
ἀνάμνηση τῶν καλῶν αὐτῶν Ριβάλ. Μ'
ὅλη τὴν ἀπαγόρευση τοῦ Νταρζαντόν,
διατηροῦσε στὴν ψυχὴ του μιὰ βαθειὰ
εὐγνωμοσύνη καὶ μιὰ φιλικὴ ἀγνὴ καὶ
τρυφερή. Κάθε χρόνο, τὴν Πρω-
τοχρονιά, τοὺς ἔγραφε ἀπὸ ἑνα με-
γάλο γράμμα. Ἀλλὰ τὰ δυὸ τε-
λευταία γράμματά του ἔμειναν χω-
ρὶς ἀπάντηση. Οὔτε ὁ γιατρός τοῦ
ἔγραφε πιά, οὔτε ἡ Σεσίλη. Τί εἶ-
χαν μαζί του κι' αὐτοί;...

Μιὰ μόνη σκέψη στηρίζει ἀκό-
μα τὸν φίλο μας Τζάκ στὴ βαρειά
τοῦ ζωῆ: «Ἡ μητέρα σου μιὰ
μέρα θὰ σὲ χρειασθῇ»... Ὁ μι-
σθὸς ὅμως—ἀλλίμονο!—εἶναι ἀνά-
λογος μὲ τὴν ἀξία τῆς ἐργασίας
κι' ὄχι μὲ τὴν καλὴ θέληση τοῦ
ἐργάτη. Ἄλλο νὰ θέλῃς κι' ἄλλο
νὰ μπορῇς; κι' ὁ Τζάκ δὲν μπο-
ροῦσε, νά. Δὲν εἶχε τὸ «δῶρο»,
πῶς τὸ θέλετε! Τώρα εἶναι δεκαε-
πτὰ χρονῶν, τὴ μαθητεία του τὴν
τελείωσε καὶ δὲν κερδίζει παρὰ
μόλις τρία φράγκα τὴν ἡμέρα. Τί
νὰ πρωτοκάμῃ μὲ τρία φράγκα;
Νὰ φάῃ, νὰ ντυθῇ, νὰ πληρώσῃ
τὸ νοίκι του;... Ὡρατὸ «ἐπάγγελ-
μα» τοῦ ἔδωσαν, μὰ τὴν ἀλήθεια!
Κι' ἂν θὰ τὸν χρειάζονταν κάποτε
ἡ μητέρα του, τί βοήθεια θάχε ἀπ'
αὐτόν;

Μιὰ μέρα, ὁ μπάρμπα-Ρουντίκ
τοῦ εἶπε:

— Οἱ γονεῖς σου ἔκαμαν ἀσχη-
μα νὰ μὴ μάκούσουν. Δὲν κατα-
λαβαίνεις ἀπὸ λεπτὴ ἐργασία, θὰ
μείνῃς πάντα στὶς χοντρές καὶ πο-
τὲ δὲν θὰ κερδίζῃς ἐδῶ ἀρκετά.

Ἐγώ, στὴ θέση σου, θάφευγα νὰ δο-
κιμάσω τίποτ' ἄλλο. Νὰ σοῦ πῶ: Προ-
χῆτες, ὁ Μπλανσέ, ὁ ἀρχιμηχανικὸς
τοῦ «Κύδνου», ζήτοῦσε θερμαστὲς,
ἂν δὲν σὲ τρομάξῃ ἡ φωτιά, δοκιμά-
ζεις; Θάχῃς ἔξω φράγκα τὴν ἡμέρα
καὶ θὰ κάνῃς τὸ γύρο τοῦ κόσμου ἄ-
ναυλα. Κι' ἐννοεῖται, τροφή, κατοικία,
θέρμανση... ὦ, ἀπὸ θέρμανση ἄλλο
τίποτα!... Ἡ ἐργασία εἶναι βίβλια βα-
ρειά, μὰ βάζει κανένας ὅλο σχεδὸν τὸ
μισθὸ του στὴ μπάντα. Κι' ἐγώ ποῦ
μὲ βλέπεις, ἔκαμα θερμαστὴς σὲ βαπό-
ρι δυὸ χρόνια. Δοιπόν, τί λέει; Νὰ

γράψω τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ Μπλανσέ;
— Μάλιστα, κύριε Ρουντίκ... νὰ
τοῦ γράφετε!

Τοῦ ἄρεσε τοῦ καλοῦ μας Τζάκ αὐ-
τὴ ἡ ἰδέα. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε τὸν πόθο
τῶν ταξιδιῶν. Θυμόταν τίς ἱστορίες
τοῦ Μαντοῦ καὶ τίς διηγῆσεις τοῦ κ.
Ριβάλ ποῦ κι' αὐτὸς εἶχε γυρίσει τὸν
κόσμο μὲ τὴν «Μπαγιοναίζα». Καὶ
δέχθηκε νὰ γίνῃ θερμαστὴς, ὅπως κα-
ταντοῦν ὅλοι οἱ κακοὶ ἐργάτες τοῦ σι-
δηρουργείου, ὅλοι οἱ «ρατέδες» τοῦ
Σφυρίου καὶ τῆς Λίμας...

Ἐφυγε ἀπὸ τὸ Ἰντρέ ἕνα πρωῒ
τοῦ Ἰουλίου, τέσσερα ἀκριβῶς χρό-
νια ἀπὸ τότε ποῦ πρωτοπῆγε.

Τί ὁμορφὴ κι' ἡ ἡμέρα ἐκείνη!

Ἀπὸ τὸ κατὰστροφμα τοῦ μικροῦ
βλαιοῦ, ὅπου στεκόταν πλάι στὸν
μπάρμπα-Ρουντίκ ποῦ θέλησε νὰ
τὸν συνοδεύσῃ, τὸ θέαμα ἦταν μα-
γευτικόν. Ὁ ποταμὸς ὁλοένα μεγά-
λωνε, ἀνοίγε, παραμερίζοντας τίς
ὄχθες τοῦ γοργά, σὰ νὰ βιάζονταν
νὰ, δειλὴ τὴν ὁμορφὴ ἐκβολὴ τοῦ
στὴ θάλασσα.

Κι' ἄξαφνα, μονομιάς, τὸ βαπο-
ράκι μῆλκε σὸ ἀπειρο! Ἐτοί του-
λάχιστο τοῦ φάνηκε τοῦ Τζάκ, ποῦ
πρῶτὴ φορὰ στὴ ζωὴ του εἶδλεπε
θάλασσα. Κι' ἡ ὄψη τῆς, ἡ μυρωδιά
τῆς, ἡ ἀλμύρα τῆς, ἡ φρεσκάδα τῆς,
τὸν γοήτευσαν, τὸν μέθυσαν, τὸν
ἐνθουσίασαν, τοῦ δυνάμωσαν ἀκό-
μα τὸν παλὶ πόθο.

Ἐκεῖ-πέρα, δεξιὰ, φαίνονταν τὸ
Σαιν-Ναζαίρ ποῦ πλησίαζε ὁλοέ-
να μὲ τίς ἀμέτρητες σκεπὲς τῶν
οπιτιῶν του, μὲ τὸ ψηλὸ του καμ-
παναριὸ στὴ μέση καὶ μὲ τὸ μα-
κρὸ του μῶλο μπροστά. Ἀνάμεσα
στὰ σπῆτια, ἕνα πλήθος κατάρτια,
στρυμωγμένα, κολλημένα τῶνα μὲ
τάλλο, σχηματίζαν σὰν ἕνα δάσος
πυκνόν. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως αὐτὰ ὅλα
ἀραιώσαν, χωρίζονταν, ἀνοίγαν,
μεγάλωναν...

Βγήκαν σὸ μῶλο. Ἐκεῖ ἔμα-

«Τὸ παιδάκι, ντυμένο ἀλ' ἀγγλαί, ἔμοιαζε καταπληκτικὰ
μὲ τὸν Τζάκ τοῦ καιροῦ ἐκείνου...»

θαν πώς ο «Κύδνος», το μεγάλο βαπόρι του Ατλαντικού, έφευγε την ίδια μέρα, σέ δυο-τρεις ώρες' άλλ' από χθές βρισκόταν έξω, στάνοιχτά. Γιατί αυτόν τον τρόπο είχαν βρει επιτέλους για να χουν όλο το πλήρωμα μέσα, ενώ άλλη φορά ήταν υποχρεωμένοι να το περιμαζεύουν με χωροφύλακες, την τελευταία στιγμή, από τα καπηλειά του Σαιν-Ναζαίρ.

Να κι 'ό μάγειρας του «Κύδνου» που είχε κάνει στην πόλη τα τελευταία του φώνια. Απ' αυτόν έμαθαν πώς ο Μπλανσέ βρισκόταν στο βαπόρι, κι' ήταν πολύ στενοχωρημένος που δεν είχε ακόμα δους θερμοστές χρειαζόταν.

— Γρήγορα, μικρέ, κι' άργήσαμε! είπε ο Ρουντίκ.

Ο Τζάκ θάθελε να μείνουν λίγο στο Σαιν-Ναζαίρ, που την ημέρα εκείνη το ζώηρευε ένα πανηγύρι. Αλλά δεν είχαν καιρό. Μπήκαν άμέσως σέ μιιά βάρκα, βγήκαν από το λιμάνι κι' έφθασαν στο μέρος όπου ο «Κύδνος», στόν άτμό, περίμενε την παλέρροια.

Ένας κοντός άνθρωπος, ξεραγκιανός και νευροδεμένος, με τα μανικουκάμισα και με τρία χρυσά γαλόνια στο κασκέττο, μίλησε στόν Ρουντίκ και στόν Τζάκ, άμα ή βάρκα τους πλεύρισε στό βάπορι. Μόλις άκουγόταν τα λόγια του μέσ' στό θόρυβο της τελευταίας ώρας' αλλά τα συμπλήρωνε μ' ευλωττα νοήματα. Ήταν ο Μπλανσέ, ο άρχιμηχανικός.

— Ελάτε λοιπόν, πού να πέρ' ή ευχή! φώναζε. Εγώ φορήθηκα πώς θά, μάρνιντε μάρμαρο!

— Εγώ φταίω, άποκρίθηκε ο Ρουντίκ. Ήθελα να συνοδέψω το παιδί! και χτές δεν ήμουν εύκαιρος.

— Χμ! έχει μπόι, βλέπω, το παιδί σου! Θα τόν διπλώνουμε στά τέσσερα για να τόν κάνουμε να χωρή στην καμπίνα του... Εμπρός! Ας κατεβούμε να τόν τοποθετήσω.

Κατέβηκαν μιιά σκάλα σιδερένια, γυριστή, με κάγγελο στενό' έπειτα μιάν άλλη, χωρίς κάγγελο, ίσια σάν ανεμόσκαλα' έπειτα άλλη, κι' έπειτα άλλη...

Ο Τζάκ, που ποτέ του δεν είχε ιδεί βαπόρι του άκενου, τάχε χαμένα. Τί μεγάλο, τί βαθύ πού ήταν! Κατέβαιναν σέ μιάν άδυσσο όπου τα μάτια, ύστερ' από το φώς της ημέρας, δεν ξεχώριζαν πιά ούτε πρόσωπα ούτε πράγματα. Ήταν ένα σκοτάδι πού μόλις το φωτίζαν φανάρια κρεμασμένα έδω κι' εκεί κι' ο άέρας έλειπε, κι' έκανε ζέστη πνιγνή. Άλλη μιιά σκάλα, πού την κατέβηκαν πσοπατευτά, τούς έβγαλε στό μηχανοστάσι. Α, τί ύγρή ζέστη κει-κάτω, τί δυνατή μυρωδιά λαδιού, τί άνυπόφορη άτμοσφαίρα! Κι' εκεί-πάνω, τρία ή τέσσερα πατώ-

ματα πιδ ψηλά, στην τρύπα ενός άεραγωγού, σάν εϊρωνεία, ένα κομματάκι γαλάζιος ουρανός!..

Μηχανικοί, βοηθοί, μαθητευόμενοι, τριγύριζαν, έπιθεωρούσαν παντού τη μηχανή, κοιτάζαν μ'ήν έλειπε τίποτα, βεβαιωνόνταν πώς όλα δουλεύαν καλά. Είχαν γεμίσει τα φουρνέλλα και τα καζάνια έδραζαν και θορυβούσαν μανιακά. Σίδερα, μπρούτζι, άτσάλια, άλειμμένα με καυτό λάδι, έλαμπαν, άστραφταν, θάμπωναν. Ο Τζάκ κοιτάζε φοβισμένος το πελώριο αυτό θερίο. Στό Ίντρε είχε ιδεί κι' άλλη μ'ήν το αυτο-δω του φρινόταν ακόμα πιδ φοβερό, γιατί' ήξερε πώς θάταν υποχρεωμένος να το πλησιάζη κάθε στιγμή και να το ρίχνη τροφή νύχτα-μέρα...

Σέ μιάν άκρη, άνοιγόταν ένας στενός, σκοτεινός διάδρομος. «Να ή καρδουνοποθήκη!» είπε ο Μπλανσέ δείχνοντας μιιά μαύρη τρύπα στόν τοίχο. Εκεί-δίπλα βρισκόταν και μι' άλλη, όπου ένα φανάρι φωτίζε μερικά κρεβάτια κρεμαστά. Ήταν ή καμπίνα των θερμοστών. Ο Τζάκ έφριζε όταν την είδε. Το περίφημο «όπνωτήριο» σ'αυτο Μορονδάλ κι' ή καμαρούλα του στή σοφίτα του Ρουντίκ, ήταν μπροστά της παλάτια!

— Και το λεητοστάσι! πρόσθεσε ο Μπλανσέ, σπρώχνοντας μιιά πόρτα.

Η φωτιά! ή κόλαση!... Δέκα φουρνέλλα, δλα γεμάτα, δλ' άναμμένα, έριχναν τις κόκκινές τους ανταύγειες σ'αυτή στενόμακρη έκείνη κατακόρυφη. Άνθρωποι σ'εδόν γυμνοί, μαύροι, έσπρωχναν τα κάρδουνα, άναγκάτευαν τις σάχτες, άναζωπυρούσαν τις φωτιές. Στό μηχανοστάσι πνιγόσουν. Έδω-μέσα καιγόσουν.

— Να το παιδί, είπε ο Μπλανσέ στόν άρχιθερμαστή, παρουσιάζοντας τόν Τζάκ.

— Με την ώρα! άποκρίθηκε κείνος χωρίς καλ-καλά να γυρίση να ιδή. Ίσα-ίσα πού μου λείπουν χέρια για τα τσένερα!

— Κουράγιο, Τσίρο! είπε ο μπάρμπα-Ρουντίκ άποχαϊρετώντας το μαθητή του με δυνατό χερσοφίξιμο.

Κι' ο Τζάκ έπιασε άμέσως δουλειά. Τα τρίμματα, τα πετραδάκια του κάρδουνο πού πέφτουν με τις σάχτες και γεμίζουν τις σκάρες, — αυτά είναι τα τσένερα στή γλώσσα των θερμοστών, — τα βάζουν σέ καλάθια, τ'ανάβάζουν στό κατάστρωμα και τα ρίχνουν στή θάλασσα. Τα καλάθια είναι βαριά, οι σκάλες δύσκολες. Μετά τόν τρίτο δρόμο, ο Τζάκ ένωσε τα πόδια του να λυγίζουν. Δεν μπορούσε πιά ούτε να σηκώση το καλάθι του' και στεκόταν εκεί άκίνητος, λαχανιασμένος, καταϊδρωμένος.

Ένας θερμοστής, όταν τόν είδε σ'

αυτή την κατάσταση, ξεκρέμασε ένα κροντήρι με ραχή και το δώσε να πιή.

— Ευχαριστώ, δεν πίνω... Ο άλλος γέλασε:

— Θα πιής, και πολύ μάλιστα! — Ποτέ! άποκρίθηκε ο Τζάκ.

Και με μιιά μεγάλη προσπάθεια, φορτώθηκε το καλάθι του κι' άνέβηκε. Στό κατάστρωμα, την ώρα εκείνη, ή κίνηση ήταν ζωηρή. Ο,τι είχε φθάσει ένα βαποράκι μ' έπιβάτες για το μεγάλο βαπόρι. Από κει άνέβαιν' ένα πλήθος ποικίλο, βιαστικό και σαστισμένο. Ήταν Γάλλοι, ήταν και ξένοι, άπ' όλα τα μέρη της γής. Άλλοι γελοούσαν, άλλοι έκλαιγαν, άλλοι φαινόταν σκεπτικοί. Ο Τζάκ, άφου άδειασε το καλάθι του στή θάλασσα, στάθηκε στήν καυποστή και κοιτάζε τούς έπιβάτες... Σέ λίγο κίνησε την προσοχή του ένα ζευγάρι. Ήταν μιιά μητέρα με το παιδάκι της, πού του θύμιζε την Ίδα και το μικρό της Τζάκ, τότε πού τόν κρατούσε κι' αυτή έτσι άπ' το χεράκι. (Ακολουθεί)

ΚΑΣΤΑΛΙΑ ΠΗΓΗ

Κασταλία πηγή! Αιώνια κι' άθάνατη βρύση, δάκρυ του Παρνασσού, έακουσμένη στά πέρατα του κόσμου και στόν άμέτρητο χρόνο, τρέχεις άδιάκοπα, τα θεία νάματά σου κελάρυζουν εύθυμα τη δόξα σου.

Είδες να περάσουν άπ' έμπρός σου αιώνες μακροί και πολλοί, άλλοι ένδοξοι και φεινοί, άλλοι βάρβαροι και μαύροι.

Στά θεία νάματά σου έλούστηκαν έμπνευσμένες έρεϊες. Με το δροσερό νερό σου έδρεξαν το ιδρωμένο μέτωπό τους έακουσμένοι άθλητές.

Έπέρασαν άπ' έμπρός σου μύστες του αρχαίου κάλλους. Έπέρασαν άπ' έμπρός σου βάρβαροι ξένοι κι' έπότη έμπρός σου μάτωμένα σπαθιά τους. Άλλά έσύ έμεινες άγνή σάν το Φοῖβο και παρθένα σάν την άδερφή του.

Κασταλία πηγή! Αιώνια κι' άθάνατη βρύση, κάνε με τα νάματά σου πού πίνω, να λάμψη μέσα μου το κάλλος του αρχαίου Έλληνισμού.

Με το άθάνατο νερό σου κάνε με να δραματισθώ τα σπασμένα και μαυρισμένα άπ' την πολυκαιρία μάρμαρα, πάλλευκα στήν αρχαία τους θέση, να ιδώ τις καλλιτεχνικές γραμμές της παλιάς αρχιτεκτονικής, τούς γρεμισμένους αυτούς ναούς, τάκρωτηριασμένα αυτά αγάλματα άκέρια σάν στήν παλιά έποχή, θαύμα γραμμών, θαύμα άρμονίας κι' όμορφιάς, — και με την όπτασία αυτή άς πεθάνω!

Δελφοί, 5 Δεκεμβρίου 1926.

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Αυτά τα λόγια όμως φαίνεται ότι έπείραζαν τις ήμερες χήνες, γιατί δεν έδιναν καμιά άπάντηση.

Τότε οι άγριόχηνες κατέβαιναν άκόμα περισσότερο, ώστε να κουνιπούν σχεδόν στή γή' κι' έπειτα άνέβαιναν μεμιάς ψηλά, σάν να τούς είχε προξενήσει κάτι τί φόβο μεγάλο.

— Όι, οι, φωνάζανε. Καλέ, αυτές δεν είναι χήνες, είναι άρνιά, καθαυτό άρνιά!

Οι ήμερες χήνες γινόνταν τότε έξω φρενών και φώναζαν δυνατά:

— Μπα, πού να σ'ας σκοτώναν όλες σ'ας! Μπα, πού να σ'ας σκοτώναν όλες μαζί!

Ο μικρός άκουγε όλον εκείνον τόν καυγά και γελοούσε. Έσπερα όμως θυμότανε τη δυστυχία του κι' έκλαιγε. Σέ λίγη ώρα πάλι γελοούσε.

Ποτέ δεν είχε ταξειδέψει τόσο γρήγορα και ή μεγαλύτερή του ευχαρίστηση ήταν να τρέχη γοργά και όρμητικά άνεδοσμένος πάνω στάλογο. Και φυσικά, δεν είχε βάλει ποτέ με το νού του ότι εκεί-πάνω στόν άέρα θα ήτανε τόσο δροσιά κι' ότι θά άνέβαινε τόσο ψηλά ή μυρωδιά από το χώμα και από το ρετσίνοι. Και ποτέ του δεν είχε φαντασθεί τί θα ένιωθε κανείς πετώντας στόν άέρα. Ήταν άκριβώς σάν να πετούσε μακριά από κάθε έννοια κι' από κάθε στενοχώρια, σάν να φινε πίσω του όλες τις λύπες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Η ΑΓΡΙΟΧΗΝΗ ΗΚΚΗ

Το βράδυ.

Ο μεγάλος ήμερος χήνος πού είχε φύγει μαζί με τις άγριόχηνες, ένιωθε μεγάλη περηφάνεια πού μπορούσε να πετάη μαζί τους τόσο ψηλά πάνω άπ' την πεδιάδα, και πού μπορούσε κι' αυτός να κοροϊεύη τα ήμερα πουλιά. Η ευχαρίστηση όμως αυτή δεν τόν έμπόδιζε, κατά το μεσημέρι, να κουρασθή πολύ από το πέταγμα. Προσπαθούσε τότε να παίρνει πιδ βαθιές άναπνοές και να κουνάη τα φτερά του γρηγορότερα, αλλά μόλις ταύτα έμενε πού πίσω άπ' τις άλλες χήνες.

Όταν οι άγριόχηνες, πού πετούσαν τελευταίες, είδανε πώς ο χήνος δεν μπορούσε πιά να τις ακολουθήση, έφώναζαν στή χήνα πού πετούσε μπρός άπ' όλες και πού οδηγούσε το κοπάδι τους:

— Άκκα, Άκκα!

— Τί με θέλετε; ρώτησε ή χήνα.

— Ο άσπρος μένει πίσω, ο άσπρος

μένει πίσω!

— Πήτε του πώς πιδ εύκολο είναι

να πετάη κανένας γρήγορα παρά σιγά, έφώναζε ή χήνα κι' εξακολούθησε το πέταγμά της.

Ο χήνος προσπάθησε να κολουθήση αυτή τη συμβουλή και να πετάξη γρηγορότερα' αλλά ή προσπάθειά του τόν κούρασε τόσο πολύ, ώστε κατέθηκε σχεδόν ως τις κορυφές των δένδρων πού ήταν γύρω από τα χωράφια κι' από τα λειβάδια.

— Άκκα, Άκκα! Άκκα από το Καμπνεκαίζε! έφώναζαν πάλι οι τελευταίες άγριόχηνες, βλέποντας πόσο δυσκολευότανε ο άσπρος ήμερος χήνος να πετάξη.

— Τί θέλετε πάλι από μένα; φώναζε ή άγριόχηνά πού πήγαινε μπροστά.

Κι' έδειξε πώς ήταν πολύ άγριεμένη.

— Ο άσπρος θα πέση κάτω, ο άσπρος θα πέση κάτω!

— Πήτε του πώς είναι εύκολότερο να πετάη ψηλά κανείς, παρά να πετάει χαμηλά.

Ο χήνος προσπάθησε να κολουθήση κι' αυτή τη συμβουλή. Όταν όμως θέλησε να άνέβη πιδ ψηλά, τού κόπηκε ή άνάσα κι' ένιωσε ότι το στήθος του κόντευε να σπάση.

— Άκκα, Άκκα! φώναζαν πάλι οι τελευταίες άγριόχηνες.

— Τέλος πάντων, δεν θα μάψησετε να πετάξω με την ήσυχία μου; φώναζε ή χήνα' και φάνηκε ακόμα πιδ άγριεμένη από πριν.

— Ο άσπρος πέφτει κάτω. Ο άσπρος πέφτει κάτω!

— Όποιος δεν μπορεί να έρθη μαζί μας, πρέπει να γυρίση πίσω, πήτε του! φώναζε ή χήνα.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Z.

Εκεί πού έκαναν τις έτοιμασίες τους και κρυφομιλούσαν σά συνομήτες, ο Φούσκας είπε του Μπέμπε:

— Τώρα πρέπει να κοιτάξουμε και για συμμορία.

— Περίττο! έκαμε ο Μπέμπε.

— Μα τί, μόνο έμεις οι δυο θα βγούμε ληστές; ρώτησε ο Φούσκας.

— Είμαστε άρκετοί, άποκρίθηκε ο Μπέμπε. Τί τούς θέλουμε τούς άλλους;

για μπελά; Έγώ θα είμαι ο άρχηγός και σ'υ θα είσαι το σώμα μου.

— Ποιό σώμα σου;

— Νά, ή συμμορία μου. Θα σ' έχω ύπαρχηγό, σύντροφο, ψυχγιό, ταχυδρόμο, ύπηρέτη...

— Όλα μαζί, καπετάνιο; Πώς μπορεί ένας να κάνει τόσες δουλειές;

— Μπορεί. Δέ θυμάσαι τη Μαριγώ, εκείνη τη γυναίκα πού είχαμε πέρου; Μαγείρευε, έπλενε, σερβίριζε, ντάντευε τάδεοφάμι μου. Κι' έλεγε ή ίδια πώς είχε τέσσερα χέρια κι' ήταν μαζί μαγείρισσα, πλύστρα, καμαριέρα και νταντά. Έτσι λοιπόν και σ'υ.

— Μα έχω εγώ τέσσερα χέρια;

— Ούτε ή Μαριγώ δεν είχε... Κατάλαβε το επιτέλους!

— Το κατάλαβα! φώναζε ο κουτο-Φούσκας.

Και κοροϊφθηκε με καμάρι πού, ένας αυτός, με δυο μόνο χέρια, θάταν όλάνεση ή συμμορία του καπετάν-Μπέμπε και θάχε τόσα πολλά... άξιώματα. (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΑΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

*Αγαπητοί μου,

ΚΑΘΕ λαός έχει την Τέχνη του, την δική του Τέχνη. Αυτή είναι η βάση, το θεμέλιο του πολιτισμού του, γιατί αυτό τη εμπνέει στους ανώτερους, τους φωτισμένους τεχνίτες του ίδιου λαού τα εθνικά αριστουργήματα. Κι' όπως ένας ποιητής βασίζεται σε μια παράδοση ή σε ένα λαϊκό τραγούδι για να κάνει ένα υπέροχο δράμα· όπως ένας μουσικός παίρνει λαϊκές μελωδίες για να συνθέσει μια μεγαλότεχνη συμφωνία, έτσι κι' ο ζωγράφος, ο κοσμηματογράφος, ο αρχιτέκτονας, ο σκαλιστής, ο κεντήτης, ο ανυφαντής, κάθε τεχνίτης, μπορεί να εμπνεστεί από τα λαϊκά και να κάνει, σε κάθε είδος, τα δικά του. Μ' αυτό τον τρόπο δημιουργείται η ανώτερη Τέχνη κάθε πολιτισμένου τόπου. Κι' έτσι θαυμάζουμε σήμερα τη Γαλλική, την Ιταλική, τη Γερμανική, τη Ρωσική, την Κινέζικη και καθεξής. Κάθε μια απ' αυτές είναι ξεχωριστή, ιδιότυπη, γιατί στηρίχθηκε και στηρίζεται στην Τέχνη ενός λαού που έχει πρωτόγονο πολιτισμό δικό του.

Κι' ο λαός μας επίσης, ο νέος ελληνικός λαός, που είναι πολιτισμένος από αιώνες, έχει την Τέχνη του. Κι' είναι μια λαϊκή Τέχνη ωραία, υπέροχη, θαυμαστή! Οι «σπουδασμένοι» όμως Έλληνες τεχνίτες, ως τώρα, την περιφρόνησαν. Προτιμούν να μιμούνται τα ξένα, τα ευρωπαϊκά. "Αν εξαιρέσουμε δηλαδή τους μεγάλους μας ποιητές, Σολωμό, Βαλαωρίτη, Παλαμά, Δροσίνη, τους μουσικοσυνθέτες Καλομοίρη, Λαμπέλε, τους εθνικούς μας διηγηματογράφους, μερικούς ζωγράφους ίσως κι' ένα-δυο διακοσμητές, οι άλλοι ούτε θέλουν να ξέρουν λαϊκή Τέχνη! Τη νομίζουν βάρβαρη, και μάλιστα μερικοί λένε πως ούτε υπάρχει. Γι' αυτό, κυρίως γι' αυτό, δεν έγιναν ακόμα μεγάλα νεοελληνικά έργα σ' όλα τα είδη· γι' αυτό ο νεοελληνικός πολιτισμός δεν άνθισε ακόμα και δεν έγινε γνωστός στον έξω κόσμο. Και γι' αυτό οι ξένοι που έρχονται δω-πέρα, δεν έχουν σχεδόν να ιδούν και να θαυμάσουν παρά τάρχατα έρείπια. "Αν ζητήσουν τίποτα νεώτερο, ντόπιο, πρέπει να πάνε να το βρουν στα... αμπατζιλικά. Στα σπίτια μας, στα ξενοδοχεία μας, στα μαγαζιά μας, απάνω μας, στη ζωή μας, δεν βλέπουν παρά ευρωπαϊκά. Κι' ούτε κτίριο νεοελληνικό, ούτε επιπλο, ούτε πιατικό, ούτε ρούχο, ούτε στολίδι, ούτε παιχνιδι. "Όλα μας ξένα. Και κινέζικα ακόμα,

και γιαπωνέζικα. Έλληνικό, ρωμέικο, τίποτα!

Εδώως, τα τελευταία χρόνια, με το γενικό ζυγνήμα, άρχισε μια αντίδραση, σχεδόν μια επανάσταση. Η Λογοτεχνία έδωσε πρώτη το παράδειγμα, ή μεγάλη Τέχνη του Λόγου που αγκάλιασε τη λαϊκή γλώσσα και μεταχειρίστηκε όπως έπρεπε τη λαϊκή παράδοση, το λαϊκό τραγούδι, τη λαϊκή παροιμία, τη λαϊκή ψυχή. "Ετσι κι' άλλοι τεχνίτες είπαν: «γιατί όχι και μετς;» Κι' άρχισαν να ζητούν το ξεχασμένο, το καταχωνιασμένο, το περιφρονημένο **Ελληνικό** σ' όλα τα είδη. Κι' έκαμαν σπίτια ελληνικά, επιπλα ελληνικά, τεχνουργήματα κάθε λογής. Η κίνηση αυτή εξακολουθεί, ενθουσιάζοντας ολοένα περισσότερους. "Ανέχθηκε πια ένας δρόμος, ένας δρόμος καλός. Και δεν έχω άμφιβολία πως αυτός θα μας φέρη μια μέρα στην άνθηση του Νεοελληνικού Πολιτισμού. Κι' όπως σήμερα η Λογοτεχνία είναι εθνική, ρωμέικη, κι' αρκετά γνωστή κι' έξω, έτσι θα γίνει κι' η Μουσική μας, κι' η Ζωγραφική μας, κι' η Βιοτεχνία μας, κι' η Ζωή μας.

Φυσικά, για να στηριχθούμε στη λαϊκή Τέχνη και νανεθούμε μ' αυτή ως τα εθνικά αριστουργήματα, πρέπει πρώτα-πρώτα να τη γνωρίσουμε. "Επειτα να την αγαπήσουμε κι' έπειτα να την πάρουμε για βάση. Κι' αυτό το σκοπό έχει κι' η «Έκθεση Έλληνικής Λαϊκής Χειροτεχνίας» που θα γίνει στην Αράχωβα τον έρχόμενο Μάη, μαζί με τις «Δελφικές Έορτές». Γι' αυτές θα σάς μιλήσω καμμιάν άλλη φορά. Σήμερα θέλω να σάς πω μόνο γι' αυτή την Έκθεση. "Ελαβα την προκήρυξή της, καλοτυπωμένη κι' εικονογραφημένη, και σάς βεβαίω πως τίποτα «έλληνικό» δεν με συγκίνησε ως τώρα και δεν μ' ενθουσίασε τόσο!

«Τη ντόπια τέχνη, — λέει η προκήρυξη, — βγαλμένη από τα σπλάχνα του έθνους, τέτοια που την αισθάνεται και τη βρήκε από τους προγόνους του και την εξακολουθούσε ως σήμερα ο λαός μας, **θέλουμε να δείξουμε και να τονώσουμε** με το πανηγύρι της Αράχωβας. Τη θέλουμε **βάση** για τη μελλοντική εξέλιξη της Τέχνης μας, όπως την έχει κάθε λαός με σύγχρονο πολιτισμό...» Πολύ ωραία!

"Ακούστε τώρα και μερικά από τα είδη των εκθεμάτων: **Υφαντά:** υφάσματα, κουδέρτες, φλοκάτες, χράμια, παγάρια, δισάκια, βουριάλια, προσόψια, καλτσοδέτες. **Χαλιά:** άντρομίδες, κιλίμια. **Κεντήματα:** μπιμπλές, νταντέλες. **Σταμπάτα:** κουρτίνες, τσεμπέρια, καλεμεριά, μπόλιες. **Συλόγλυπτα:** άδράχτια, τυλιγάδια, ρόκες, σάιτες, σφραγίδες, κλειδοπλάκα, τσίτσες, τσό-

τρες, παγούρια, βαρελάκια, καρδάρες, βεδούρες, γουδιά, κούνιες, καρέκλες, σοφράδες, κασόλες. **Μουσικά "Όργανα:** λύρες, ταμπουράδες, φλογέρες, ρεμπάπια, σουραβλία, μπουζούκια, πίπιζες. **Αγγειοπλαστικά:** πιάτα, άπλάδες, κανάτες, μπρίκια, κουμιά, λαγγίνα, κούπες, μαστραπάδες, θυμιάτά. **Μεταλλικά:** (χρυσά, άσημένια, χάλκινα, μπρούντζινα) κλειδωτήρια, κρεμασίδια, χαϊμαλιά, φούντες, ταμπάκρες, σινιά, ταψιά, τροχάνες, καστανιές, κρουαντήρια, λυχνάρια, καντηλιέρια. **Δερμάτινα:** υποδήματα, καπνοσακούλες, σελάχια. **Ψαδοπλεκτικά:** καλάθια, πανέρια, ψάθες, καπέλλα. **Χάντρινα:** κομπολόγια, ζώνες, χαϊμαλιά, σακούλες... Και τέλος πάντων «κάθε τί που φτιάχνεται στον τόπο μας, σε άργαστήρι ή στο σπίτι, παλιό ή νεώτερο, πάντα άπάνω σε **άγνο ελληνικό σχέδιο.**»

Βλέπετε τίποτα σ' αυτή την απαρίθμηση; "Εγώ βλέπω. Βλέπω δλάκερο το Νέο Έλληνισμό σαν ένα λαμπρό, γεμάτο ζωή και σφρίγος βλαστό το "Αρχαίου! Και θα τον ιδώ ακόμα καλύτερα, αν ευτυχήσω τον έρχόμενο Μάη να επισκεφθώ την Έκθεση της Αράχωβας. "Ας είν' εύλογημένες οι καλές, οι άγνές Έλληνίδες που τη διοργανώνουν! Κι' ανάμεσα σ' αυτές, τρισευλογημένη ή άξια Έλληνίδα τεχνίτρια, ή ψυχή της οργανωτικής Έπιτροπής, ή σοφή κι' έμπνευσμένη ζωγράφισσα κι' αναπλάστρα του «Έλληνικού Σπιτιού», ή κυρία Άγγελική Κολυδά-Χατζημαχάη!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΟΥΚΛΗ

Μ' άνιστορούσεν ή γιαγιά μια γαλανή κι' άσπρη κοπέλλα, που είχε μεταξωτά μαλλιά κι' άντς για χείλια, μια γλυκεία κόκκινη καρδιάμελλα.

"Ηταν τα χέρια της λεπτά κι' άπ' άσπρη φίνια πορσελάνη, και τα δυο μάτια της, γυαλιά γαλάζια, φέγγανε βαθιά μ' ένα λαμπρό στεφάνι.

Μιλούσε σπάνια πολύ, μ' όταν έποφερε μια λέξη, ήταν καθαρία μουσική, σαν όργανο, για μια στιγμή, νάχε έντός της παίζει.

Γιαυτό και μούλεγε ή γιαγιά πως ή μικρή ήταν μαγεμένη κι' είχε, άντς για μια καρδιά, μια φυσαρμόνικα γλυκεία στα στήθη της κουμμένη.

Κι' έτσι πιά ζούσε ή μικρή με μια καρδιά ξενοβλημένη, κι' έγώ τη λάτρευα πολύ, που ζούσε για να τραγουδεί και να σπαιώνει!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα υπό JULES CHANCEL]

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Για το μαθητή του δεν έδινε παντάρα! Τι τον ένοιαζε για το Μοκοκό, τώρα που είχε μαζί του τόσο χρυσάφι κι' ένα πολύτιμο πράσινο διαμάντι! Μ' όλες τις φροντίδες του καλού Μοριμπά, ή "Ισλέ άρχισε να κουράζεται μέσα στο καλάθι. Είχε βαριεστησει πια κι' ήθελε με κάθε τρόπο να βγί, να φανερωθεί στο Μοκοκό...

Είπαμε ότι το καραβάνι σταθμεύσε μια μέρα στο Μπαφουλαμπέ. "Ο Μοκοκό, ένω οι ιθαγενείς έργάζονταν στις πηγές, πήρε δυο οδηγούς και πήγε να ιδεί το χωριό.

Μόλις είχε κάμει λίγα βήματα από την όχθη, ή "Ισλέ, που ήταν κρυμμένη στις μπανανιές, έτοιμάστηκε να φανερωθεί ξαφνικά μπροστά του. Μά Μοριμπά την κράτησε.

— Πρόσεξε, μικρή άφέντισσα, θα σε ιδούν! της είπε.

— "Ας με ιδούν! άπάντησε ή μικρή.

Και χωρίς νάκούσει τα παρακάλια του μαύρου, πετάχθηκε έξω και στάθηκε μπροστά στο δρόμο του βασιλόπουλου.

"Ο Μοκοκό δεν την άναγνώρισε άμέσως. Την κοίταζε έπίμονα και φαινόταν σαν νάλεγε από μέσα του: «— Πώς μοιάζει της "Ισλέ αυτό το κοριτσάκι! »

"Όταν όμως πλησίασε τρία βήματα κοντά της, ή άπορία του μεγάλωσε. Καλέ, αυτή ήταν ή ίδια ή "Ισλέ, που τον κοίταζε με τα λαμπερά της μάτια τον κοίταζε με τη χαμόγελο!

Οι μάυροι που συνόδευαν τον πρίγκηπα και που ήξεραν το μυστικό της κηπα άπορούσαν βλέποντας την ά "Ισλέ, χαμογελοσάν βλεπόντας την άπορία του Μοκοκό και περίμεναν να κάμουν γούστο με τη σκηνή που θα κολουθούσε.

Μά ο Μοκοκό δεν τους έκαμε το χατίρι.

"Όταν βεβαιώθηκε πια ότι το κοριτσάκι έκείνο ήταν ή "Ισλέ, ότι ή "Ισλέ τον είχε άκολουθήσει κρυφά στο ταξίδι του, γύρισε σοβαρά στην άκολουθία του κι' είπε προσαχτικά:

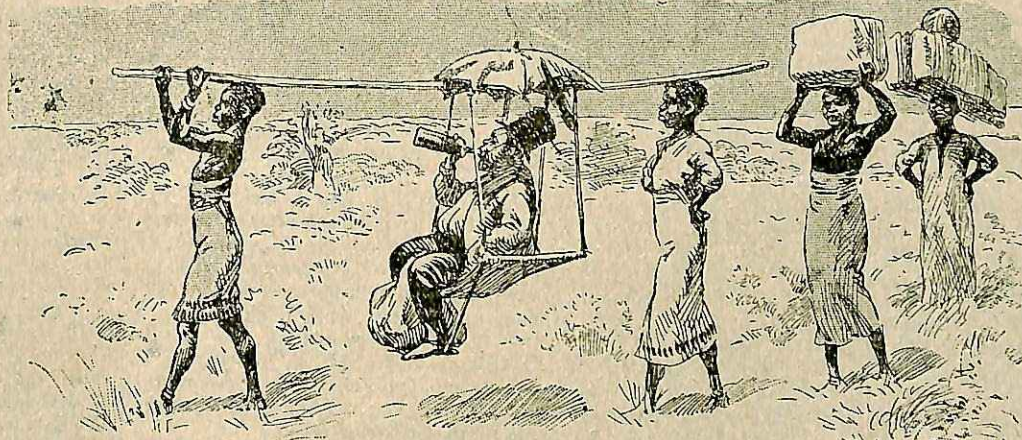
— "Αφίστε με και πηγαίνετε να με περιμένετε εκεί στην άκρη του δρόμου.

Οι ιθαγενείς έφυγαν και τα δυο παιδιά έμειναν μόνα τους.

"Ο Μοκοκό δεν ήξερε αν έπρεπε να γελάσει ή να θυμώσει. Η τόλμη της μικρής του φιλενάδας του φαινόταν υπερβολική, αλλά πάλι ήταν τόσο ευχαριστημένος που την ξανάδλεπε! Τέλος άποφάσισε να μιλήσει.

— "Ωστε, σύ "σαι; είπε, μή βρίσκοντας τί άλλο να πει.

— Φυσικά, έγώ είμαι, άπάντησε ή

«"Αντί για βιβλία, έβγαζε απ' το σάκκο του διάφορες μπουκάλες...» (Σελ. 49, στ. β')

"Ισλέ γελώντας. Δεν είναι το Μεγάλο Πνεύμα!

— Και πως ήρθες ως εδώ;

— Μέσα σ' ένα καλάθι, στη ράχη του Μοριμπά... "Ε, δεν ήταν και πολύ άναπαυτικά εκεί μέσα! Μούδιασα δολόκληρη!

"Ο Μοκοκό δεν μπόρεσε πια να κρα-

«Πώς μοιάζει της "Ισλέ αυτό το κοριτσάκι!...» (Σελ. 61, στ. α')

τήσει τον σοβαρό και λιγάκι άυστηρό τόνο που είχε πάρει στην άρχή. — "Ω, είπε δίνοντας το χέρι στην "Ισλέ, τί τρομερό κορίτσι πού είσαι! Και γιατί έκαμες αυτή την κούταμάρα;

— Γιατί δεν ήθελα να φύγεις μόνος σου για τη χώρα των λευκών, άπάντησε ή μικρή. Πως θα περνούσα έγώ τον καιρό μου στο σπίτι του πατέρα μου, που είναι ολοένα βυθισμένος στα φάρμακά του και δεν με προσέχει διόλου;... "Όστερα, ήθελα να ιδώ κι' έγώ αυτά τα ωραία πράγματα που θα ιδείς εσύ.

"Ο Μοκοκό κούνησε το κεφάλι.

— Κακόμοιρο κορίτσι, είπε, το ξέρεις καλά ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει. "Ηρθες ίσαμε δω σ' ένα καλάθι, αλλά δε μπορείς πια να εξακολουθήσεις το ταξίδι σου αυτό. "Αν σε δε-

σει ο Πατατούκας, θα θυμώσει και θα σε στείλει άσχημα πίσω.

"Η "Ισλέ κούνησε το χέρι μ' άδιαφορία.

— Δε δίνω πεντάρα έγώ για τον Πατατούκα!... "Όλη την ώρα είναι στο κέρι και τότε μόνο θα με ιδεί, όταν θα λήσω έγώ.

Μά ο Μοκοκό πήρε και πάλι ύφος σοβαρό:

— Εγώ όμως, μικρή άπερίσκεπτη, σε είδα και δεν μπορώ να πάρω απάνω μου την ευθύνη νάρθεις μαζί μου στους λευκούς. Τι θα πουν ο πατέρας σου κι' ο πατέρας μου όταν τα μάθουν όλα αυτά;

— Και τί θα πουν; άπάντησε ή "Ισλέ. "Όταν μάθουν πως βρίσκομαι στο Παρίσι, ή θάρθουν να με πάρουν, ή θα θεωρήσουν καλύτερα να μ' άφίσουν εκεί να συμπληρώσω τις σπουδές μου.

Μά το βασιλόπουλο εξακολουθούσε να θεωρεί την υπόθεση όχι και τόσο άπλη. Γι' αυτό ή μικρή άποφάσισε και πάλι να μεταχειριστεί όλα τα μέσα, καθώς το είχε κάμει για να πείσει το Μοριμπά.

"Αλλάξες ξαφνικά την έκφραση του προσώπου της, έγινε σκυθρωπή και σχεδόν κλαίγοντας φώναξε:

— "Α, το βλέπω ότι δε μ' αγαπάς πια, Μοκοκό!... Δε θέλεις νάμιαστε φίλοι σαν πρώτα... Κι' έγώ λοιπόν θα πεθάνω, θα πάρω το φαρμάκι του πατέρα μου!

(Άκολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα-
νοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι-
καιώματος δρ. 10. — Ἡ ἐγκρίσις ἐστὶν ἡ
ἀνακοίνωσις ἰσχυρὸν μέχρι τῆς 30 Νοεμ-
βρίου 1927. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀν-
ήκουν εἰς ἀγρία καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κα-
ρίσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Εὐελπίς, ἁ. (ΑΜ).
Βοτανιάτης, ἁ. (ΑΜ).
Κωνσταντίνος Διογένους, ἁ. (ΑΚ).
Δώρα ντ' Ἰστρία, κ. (ΓΙ). Τρι-
στάσιος, ἁ. Φρόιμο Τρελλόπου-
δο, ἁ. (ΓΧ). Ἰζογιές, ἁ. (ΚΑ).
Φιλάβλος, ἁ. (ΜΠ). Ἰαβέρης, ἁ.
(Ξ). Καστελλάν, κ. (ΜΠ). Ἡ-
ρωϊκὸν Μεσολλόγγι, ἁ. (ΓΜ).
Χιονισμένον Πήλιο, κ. (ΙΣ). Ξαν-
θὸς Ἰππότης, ἁ. (ΘΣ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων:
Νανότα, κ. Μικρὴ Ἐπαρχιώτι-
σα, κ. Ἀερίκι τοῦ Πηλίου, ἁ.
Μίρκα, κ. Χίμαιρα, κ. Νιόβη, κ.
Ἀριστοκράτις, κ. Μορτάκι, κ.
Ὀμορφος Διάβολος, ἁ. Σαρλώ, ἁ.
Κόρη τῆς Αἰνῆς, κ. Μαργαριτα-
ρένια, κ. Χιόνι, κ. Φοτιά, κ.
Νάρκισσος, ἁ. Ἀθήνητος Ἑλλην.
Ἀχαρμένιος, κ. Κουρούρος τοῦ
Συγκούφ, ἁ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: Δαφνοστεφῆ Ὀλυμ-
πιονίῃν (καὶ τὰ δέκα μαζί θά
τὰ στελλῶς δὲν ἔχεις ὅμως δέκα φί-
λους, ἀλλὰ ἓνα μόνον, ποὺ μπο-
ρεῖς νὰ τὸν δώσῃς σὲ δέκα) ναι,
τὸ ψευδώνυμον ποὺ ρωτᾷς εἰς ἑλέ-
θερό) **Δάμποντα Ἀστέρα** (παρε-
τοῦ 1914 ἢ τοῦ 1915) **Χρηστίναν**
Δουδουμή (πολὺ ὁμορρο τοῦ γράμ-
μα σου) τὸ πῶς σωστὸ εἶναι ἡ
ἐγκυκλοπαίδεια: ποῖά εἰναι καλὴ-
τερη ἀπὸ τίς δύο, δὲν ξέρω ἀκό-
μα, γιατί δὲν τίς παρέβαλα;) **Ἀη-
δονόλα** (χαίρω ποὺ ἔγινες κα-
λὰ: γράφε μου τί νὰ σοὺ πῶ γι'
αὐτὲς τίς καθυστερήσεις! ἐγὼ δὲν
μπορῶ νὰ κάμω τίποτα: περιμενε
λίγο ἀκόμα, καὶ ἂν δὲν σοὺ στεί-
λουν, νὰ τοὺς τὸ θυμίσῃς μὲ μιά
Μ. Ἀγγελία: θὰ τοὺς ἐκθέσῃς βέ-
βαια ἐνταῖ, ἀλλὰ τοὺς ἀξίζει) **Ἀμ-
λετ** (περσικὴ! **Ἀναδρομή** **τῆς**
Ἀττικῆς (βραβεῖα ἔστειλάν) **Τα-
σάλεστον** (μπαρδὸ γιὰ τὸν Ἑ-
λεγχό) πῶς σοὺ φάνηκε λοιπὸν τὸ
δωδεκασέλιδο τοῦ Ἰανουαρίου;) **Δε-
σβιακὸν Ἀστέρα** (δύο εἶναι
καλὲς θὰ δημοσιευθῇ) δὲν μπορῶ
παῖδι μου, γιὰ κάθε μιά Ἀσκήση
νὰ γράφω ἂν εἶναι καλὴ ἢ κακή) **Δια-
πλασιόπαιδα** (ἐυχαριστῶ καὶ
περιμένω) **Καμάρι τῆς Μητέρας**
(ἔ, τοῦ τί-ἀκ εἰν' ἀκόμα στή θέ-
ση σου;) **Εὐελπιν** (χαίρω πο-
λὺ γιὰ τὴ γνωριμία: περατήρῃς ἔ-
τι καὶ σπουδάζεις σὲ ρωσσικὰ
σχολεῖα, γρήγορα ἔμαθες καὶ τὰ
ἐλληνικὰ ὠραῖατα) **Γεώλλων**
(ἔστειλ' ἐυχαριστῶ γιὰ δλα) **Τα-
πεινὸν Κυκλάμιον** (ἐυχαριστῶ πο-
λὺ καὶ χαίρω γιὰ δλα) **Χαροόμε-
νο Γέλιο** (ιδεὲς τὸν «Ὀδηγό» γιὰ
τὰ Μ. Μυστικὰ) **Ἐυχαριστῶ** ποὺ
φροντίζεις) **Ι. Ρ. Σάτζιντ** (ἔ-
στειλ' αὖτὴν καλὴ σου μαρμὰ καὶ
παλιὰ μου φίλη χαιρετισμούς) **Χρυσὸν**
Ρόδον (πολὺ μ' ἐυχαρί-
στησε τὸ πρῶτον σου γραμματικὴν
γράφε μου συχνά) **Πεταλούδαν**
(περιμένω καὶ τὴν ἀδελφούλα: τὸ
βιβλίο τιμᾷται 20 δραχμές) **Τρα-
γοῦδι τῆς Πατρίδος** (ὄχι: σὲ πα-

ρακαλὸ νὰ μοὺ στείλῃς τίποτε ἄλ-
λο) **Χιονισμένο Πήλιο** (αὐτὸ σοὺ
ἐνέκριν' αὖτὴν πολὺ καὶ ἐλπίζω
νὰ μοὺ γράφῃς συχνά) **Κ. Βλι-
τάκη** (ἔλαβα, ἐυχαριστῶ) **Τρα-
γοῦδι τῆς Δευτερίως, Παλὶδ**
Κρασάκι, Α. Κοντόπουλον, Πολ.
Καλδῆ, Κόρη τῆς Διαπλάσεως,
Εὐγενίαν Θεοφανοπούλου, Ἐ-
λενίτσαν Ἀντωνιάδου, Ἐλεκτρι-
χό, Τασοῦλαν Ζαχαριάδου, Ι. Γ.
Στρογγύλην, Στέλλαν Π. Ὁρο-
λογία, Νεφέλωδην Ψυχῇ, Φιφὴν
Λεντάκι, Εὐανθίαν Δουκάκη
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 10 Ἰανουαρίου, θάπαντῶσω
στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 231 Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 15 Μαρτίου.)

85. Δεξιόγραφος

Μιά πρόθεσις διούλλαβη
Μὲ νύμφη τῆς Γραφίης
Νὰ ἐνώσουμε βαλθήμεν

Καὶ νά, κοντὰ σὲ θάλασσα,
Σὲ τόπο ἀναψυχῆς,
Ἀπρόσπτα βρεθῇκαμε.

Μαρουσιώτικη

86. Συλλαβογράφος

Πῶρε δύο νότες, ἔνωσ' τις
Μὲ τοῦ προσώπου μέλος,
Σκληρὸ νὰ κἀννης τούριννο
Πούχε σκληρὸ τὸ τέλος.

87. Στοιχειώδης

Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης
Ὁ ξητιάνος τὰ φορεῖ
Μὰ ἔνα σύμφωνον ἂν προσθέσῃς.
Κοτζίμ-χώρα ἑλληνικὴ
Νὰ τὰ κἀννη θὰ μπορέσῃ!

88. Αἵνιγμα

Τὸ ἀρσενικὸ πολὺ τιμῇ
Κι' ὁμορφὴ εἶναι πέτρα·
Τὸ θηλυκὸ ἀγριοπούλουδο
Κι' ἄσπρα φυλλάκια μέτρα.

Ναυτοπούλο

89. Ἀσθήρ

* * * Ὁρίζοντίς τὰ
* * * τρία τέταρτα τῆς
* * * Γῆς· καθέτως ὁ-
* * * κείνος γλύπτης δι-
* * * αγωνίως θεῖ, ὁ
* * * ὑψηλότερος σὰς ἄλ-
* * * λων· καὶ δι' αὐτοῦ
* * * ἔλλας τὸν Ὀνείρων

90. Ἐπιγραφή

ΕΡΣΑΗ

ΚΙΓΗΗ

ΓΔΥΡΡ

ΑΑΧΤΑ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

91. Διπλὸ Κεφάλι

ἔρω, ὀπῆ, ἄμα, ὄν, οὐς.
Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προ-
στεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφα-
λή, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι
τοσαὶ λέξεις, ἀρχικὰ τῶν ὁποίων
νάποτελοῦν ἀρχαῖον Σοφόν.

Λουκῆς Λάρας

92. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων
Τὰρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν
κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρ-
χαῖον θεόν:
μεῖν, πεδινός, ἀμαθής, φύ-
γε, διάφορος, εἰλικρινής, δυσε-
δής, ζενίδ.

Φιφὴ Σ. Σταυροπούλου

93. Φωνηεντόλιπον

δς - νιοτς

Παῖδι τῆς Ὀλυμπίας

94. Γεῖφος

* * * * * Ὅσοι μόνον + ἔθεσεν

* * * * * Ὅσοι μόνον + ΑΒΓΔ

Μηλολόγη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

95. Mols Carrés

* * * * * Grande fête

* * * * * Departem.d. France

* * * * * Bils d'Israel

* * * * * Pronom personnel

Τρελλὸ Γυμνασιόπαιδι

96. Chiffre

12345675 = Poète français

226 = Rivière d.Suisse

32615 = On en verse

[quand on pleure

= Plante

5765 = Fleuve

6265 = Pas commun

72753 = Tour biblique

Ἀριστοκράτις

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 44

679. Φιλαδέλφεια (φί, λά, Δελ-
φοί, α.)—680. Ψυχὴ (ψι, χι.)—
681. Ἀρβηλα-ἀρβύλα.—682. Τά-
λας-σαλάτα.—683. Ἐβρος.

684. ΒΝ 685. ΒΑΝΑ

ΕΑΝ (Ἰβάν, λάβα,

ΩΣΤΙΑ (Ἰβάν, λάβα,

Η ΣΙΘΔΟΣ ναι, Ἀλβανία.)

ΠΑΡΑΣΣΙΟΣ —686. ΠΑΡΟΣ

(Πάγος, Ἀπορος, Ραφή, Ὀρι-
κρον, Σκύρος.)—687. ΘΑΣΟΣ,

ΕΛΑΙΑ, ΡΗΙΩΡ, ΙΘΥΝΩ (Θε-
Ριστή, ἈΔΗΘεια, ΣΑΤΥρος,

ΟΙΩΝός, ΣΑΡΩνικός.)—688. Ὀν

ἀγαθὴ Κύριος παιδεύει.—689. Ἐ-

λαβα συστημένη ἐπιστολὴ (ἔλα,

βάσις, τί μένει, ἐπὶ στολή.)—

690-692. 1. Τουρίνον (tour, y,

non) 2. Βενετία (vin, et, tu as.)

3. Φλωρεντία (flot, rein, tu as.)

—693 L'amour propre est le

plus grand des flatteurs.)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκὰς
στοῦ τόμου προσθετὰ εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δραχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κὸν δρ. 18 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολλὸν λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμὴμα.)
Ἰέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέ-
ξεις, μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλὰ δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΖ' — 107)

Σόνια, Φαίδρα, Μινόλα, Ἐλευθέριος
Ρουσσάκης, Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκης.
Τρελλὴ Ἀριστοκράτις, Ἀράπα, Τερ-
ζάν, Κόρη τοῦ Τερζάν, Μαρουσιώτοπουλα
ἔνα σὰς τετραδίσκι θὰ μοὺ ἔδινε τὴν καλ-
λίτερη θύμηση τῆς Διαπλάσεως μὰς ζωῆς.
Νὰ περιμένω; Ἀν ναι, στείlate: Ἀθη-
νῶν Βιτσιουζάνι, Χαρίλαου Τρικούπη 115,
Ἀθήνας.

(ΚΖ' — 108)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ ΣΥΛΛΟΓΟΙ.
Πιστεύω νὰ μὴν ἀρνήθῃ κανεὶς νὰ ψη-
φίσῃ ἓνα πατριωτικὸ καὶ ὠραῖο ψευδώνυμον
σὰν τὸ:

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΩΣ

(ΚΖ' — 109)

Ἀγγελε, Φάντασμα, Χρόνια πολλά,
εὐτυχισμένα.
ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
(ΚΖ' — 110)

Προκλήρωσα διαγωνισμὸν ἀγράφω καρ-
τῶν. Συμμετοχὴ διδραχμὸς, βραβεῖα
δύο ἐκλεκτά. Παρακαλῶ ὅλα τὰ Διαπλάσο-
πουλα νὰ λάβουν μέρος. Ἰζογῆς

(ΚΖ' — 111)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἙΡΜΗΣ
Ἀγαπητὴ Διάπλασις: Τώρα ποῦ ἡ
Πατρίδα μὰς προσπαθεῖ νὰ ἐπυλώσῃ
τὴς πληγῆς τῆς μὲ μὴ μακροχρόνιο εἰρήνην
καὶ μὲ διάφορες συμβάσεις νὰ καλλιτερεῖ-
σῃ τὴς σχέσεις τῆς μὲ τοὺς πρῶτον ἐχθρούς
τῆς, εἶναι λυπηρὸν νὰ παρουσιάζονται Σύλ-
λογοι μὲ ἐπωνυμίας ὅπως ὈΜΟΣΗΦΟΝ
ΔΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

(ΚΖ' — 112)

Διαπλάσοπουλα! Χαιρετῶ ὅλους, ἰδι-
αίτερως Μιχαὴλ Ἰερνίνον, Κωνσταν-
τίνον Κορνίτην, Ἀλέξανδρον Κοραζοῦν, Συρ-
κούφ, Ντῶν Βούγιαν, Εὐστάθιον Δαφνο-
μυλιν, Βουλγαροκτόνον, Νικίτην, Κυανό-
λευκὴν καὶ Συγκούφ.

Κωνσταντίνος Διογένους

(ΚΖ' — 113)

Ἀποκράτης Παλιτάς Ε. Μ. Μαν-
τιφὰ καλὰ: ΓΚΡΙ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
(ΚΖ' — 114)

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΕΣ ΣΤΟ ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟ ΧΑΙΡΕΤΩ ὍΛΑ
ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ. ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ
(ΚΖ' — 115)

ἈΓΑΠΗΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΜΕ
ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΩ ΧΡΟΝΩ
ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ
(ΚΖ' — 116)

ΓΕΛΑΣΙΝΑ, γιὰ τὴν γιορτὴν σου εὐχόμεθα
χρόνια πολλά.
(ΚΖ' — 117)

Διαπλάσοπουλα-Διαπλάσοπούλες, ὁ ἄγ-
γελος ἀλληγογραφεῖ καὶ ἀνταλλάσσει
Μικρὰ Μυστικὰ καὶ κάρτες. Γράφετε: Ἰω-
άννην Κουταλίδην, Λαύρεσιον.
(ΚΖ' — 118)

Ἡμητράκη, γιατί διδώσεις ὅτι ἔχουσα
ἐνὰ τὰ μελάνια: Εὐχαριστῶ!
Βεροσιπούλου
(ΚΖ' — 119)

ΝΤΑΛΛΑΣΣΩ Μ. Μυστικὰ μὲ Γόρδιον
Δεσμόν, Τσαῖκη Κούγκαν, Ρήγιαν Φερ-
ραῖον, Δίσις: Μ. Κεχαῖαν (Διὰ Μ. Κ.)
Θεοφίλου 10, Θεσσαλονίκην.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

(ΚΖ' — 120)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἙΡΜΗΣ
ΤΙΜΗΜΑ ΔΙΑΠΛΑΣΙΜΟΝ—ΥΠΟΜΗΝΕΙΣ Β' ΔΙΑΓ.
ἡν ἐχέατε τὸν (ΚΖ'—86) διαγωνισμὸν
μὰς. Ὑποτίθετε πέντε δραχμὲς μὲ εἶ-
δος νὰ χάσεται μία καὶ τὴν ἑλπίδα νὰ κερδί-
σεται μία ἕως πενήντα. Ἐλθέτω 26 ἀπαν-
τήσεις. ΣΤΕΙΛΑΤΕ Κ' Οἱ ΑΝΘΙ ΔΙΣΤΑΚΤΑ.
Διαγωνισμὸν: ἈΣΠΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ
(ΚΖ' — 121)

ΣΕΡΑΦΚ ΧΩΜΕΣ, ὁ Εὐγενέριος ΡΟΥΣΑΚΗΣ
σπετὴ χάρις δέχεται ἀλληγογραφίαν μα-
ζι σου. Στείλε πρῶτος (ΚΖ'—13).

(ΚΖ' — 122)

οἱ φίλοι, ἀγρία:
Κορίτσια, γράφετε μιλὰ:
Κ' ὅλοι μὰς φωνὴ πανώλια:
—Τῆς ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ
Ντούγκας

Ἐσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!